

2/25

Jon Felsch 89

Jacob Remin
DIAS Kunsthall
21.4.16 - 12.6.16
DIAS Post ed. 1

Cloud Computing

Cloud – computer – perception.

I løbet af ganske få år er ”skyen” blevet en vending i sproget og en konkret bestanddel af vores digitale virkelighed. På computer, tablet og smartphone vrir det med sky-ikoner, der sætter os i stand til gemme og tilgå materiale via internettet. Men hvad betyder det mere konkret – altså: hvad er skyen?

Det enkle svar er, at skyen er et konceptuelt billede, der forsimples og reduceres. Umiddelbart har det i den sammenhæng ikke betydning, at skyen i praksis ikke er luftig, men derimod er bundet til fysiske servere, der er placeret et eller andet sted i verden. Det betydningsfulde er den sky-lette overførsel af data via internettet. Vores brug af billedet ”skyen” udtrykker et behov for at konkretisere noget u håndgribeligt.

På den måde er det muligheden og anvendelsen, som vi er tilbøjelige til at rette opmærksomhed mod. Computeren og dens interfaces er spækket med metaforer, med billeder, med ikoner, der fungerer som stedfortrædere for det virkelige. Ikonet kommer os i møde gennem form, farve og placering på skærmen. Men det er kun dét, vi får. Et blik på computerens skrivebord gør os ikke i stand til at forstå computerens struktur, algoritmer i programmerne endsige noget af det, der er i virkeligheden foregår, når vi klikker. Alligevel er ikonerne yderst nyttige: De leder os rundt i computerens univers. De gør os i stand til at finde funktionaliteter. Og, nok så vigtigt, så skjuler ikonerne de komplekse processer, som vi ikke har brug for at kende til for at navigere og anvende computeren.

Inden for kognitionsforskningen er de menneskelige processer, der sætter os i stand til at håndtere komplekse strukturer, undersøgt adskillige gange. En hovedlinje i forskningen, som eksempelvis den amerikanske forsker Donald Hoffman udtrykker, er bundet til evolutionen af menneskets perceptionsevne. En evne, der over tid er udviklet med henblik på vores overlevelse. Når perceptionen gør, at vi tilpasser os forholdene – fx vi undviger farer og gør brug af muligheder – så er det direkte forbundet med, at vores perception skjuler ting, som vi ikke har brug for at vide. Meget af det, der i virkeligheden foregår, lægger vi ikke mærke til. Denne mekanisme er central for forståelsen af skyen som størrelse – og mere generelt af det univers, som vi betegner som ”det digitale.”

Digitalitet og sansning

Både som kunsthall for den digitale, mediebaserede kunst og som kunsthall, der agerer midt i virkeligheden, er vi stolte over at kunne præsentere den stedsspecifikke udstilling Cloud Computing af den danske kunstner Jacob Remin (f. 1977). Udstillingen folder sig ud gennem lydværker, fysiske genstande, prints og videoprojektioner. Ved at bevæge sig fra det digitale til det analoge, og søge udvekslingen mellem billede, lyd og noget fysisk – som fx når vi mærker de dybe basfrekvenser fra udstillingens lydværker i kroppen – får udstillingen er særlig sanselighed. Eller, udstillingen undersøger det digitale ved en alsidig, fysisk tilstedeværelse. Et nærvær, som kradser i overfladen af den menneskelige perceptions forenklingsmekanisme. Det, der tydeligvis er digitalt, tager form som noget konkret.

Samme fysiske bevidsthed er afgørende for Remins fokus på materialiteten i det digitale. Blikket på materialet, på de stoffer, der muliggør det digitale, er centralt placeret i udstillingen. Samtidig med at vores virkelighed og liv er gennemsyret af digitalitet – fra de mest enkle hverdagsting til sofistikerede teknologiske nyskabelser – er det digitale underligt abstrakt. Vi kan ikke pege på digitalitetens egentlige identitet eller kerne, kun på teknologier, på de maskiner og apparater, der formidler det digitale til os. Og retter vi blikket mod maskinerne, så er deres identitet og konstruktion i meget høj grad bundet til geologiske materialer. Den nødvendige udvindelse af materialer påpeger et særligt og på sin vis uventet symbiotisk forhold mellem det ultra-stofflige og den u håndgribelige digitalitets forudsætning i computeren.

Cloud Computing er i egentlig forstand en rejse ind i det digitale. Der bydes på oplevelser, på ny viden, på indsigt og på mulighed for forundring. For det er måske netop forundringens energi, som vi ofte går glip af – både som følge af vores perceptionsforenklinger og vores livs travlhed. Gennem skyen som et udtryk for det digitale kan vi måske ikke bare indkredse facetter af udvekslingen mellem computer, digitalitet og menneske, men ligeledes nå en forståelse af det digitale, så vi ikke begrænser os selv til interfacet, men ser bag om redskabet og forstår nogle af de underliggende strukturer – og på den måde selv kan rykke rundt på ikonerne.

By Rasmus Vestergaard, director, DIAS

Cirrocumulus, cloud study, c 1803-1811, by Luke Howard

Within the time span of a few years, “the cloud” has become a phrase in the language and a specific component of our digital reality. Our computers, tablets and smartphones are filled with cloud icons, which enables us to store and access material via the Internet. But what does it mean - ie: what is the cloud?

The simple answer is that the cloud is a conceptual image that simplifies and reduces. In this context, it is not important that the cloud is not really airy, but rather is bound to the physical super-servers that are located somewhere in the world. What is important is the transfer of data, light as a cloud, via the Internet. Our use of the image “cloud” expresses a need to flesh out something intangible.

In this way, it is the possibility and the usefulness that we tend to turn our attention to. The computer and its interfaces are packed with metaphors, with the images, with icons that act as substitutes for the real. The icon comes to greet us through form, colour and location on the screen. But that is all we get. A glance at the desktop does not make us understand the structure, the algorithms, the programs, let alone anything of what is really going on when we click. Still, icons are extremely useful: they guide us in the universe of the computer. They enable us to find functionalities. And, equally important, the icons hide the complex processes that we do not need to know to navigate and use the computer.

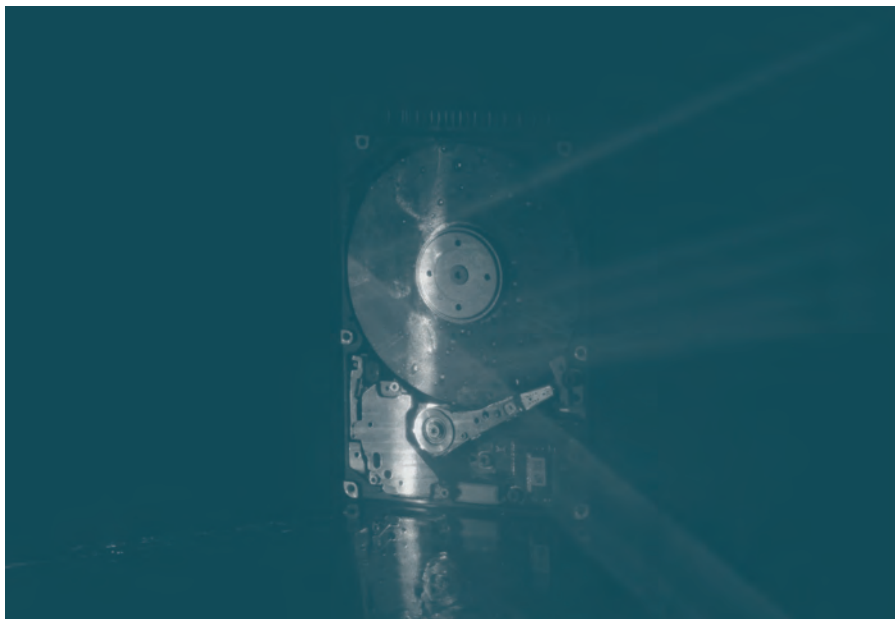
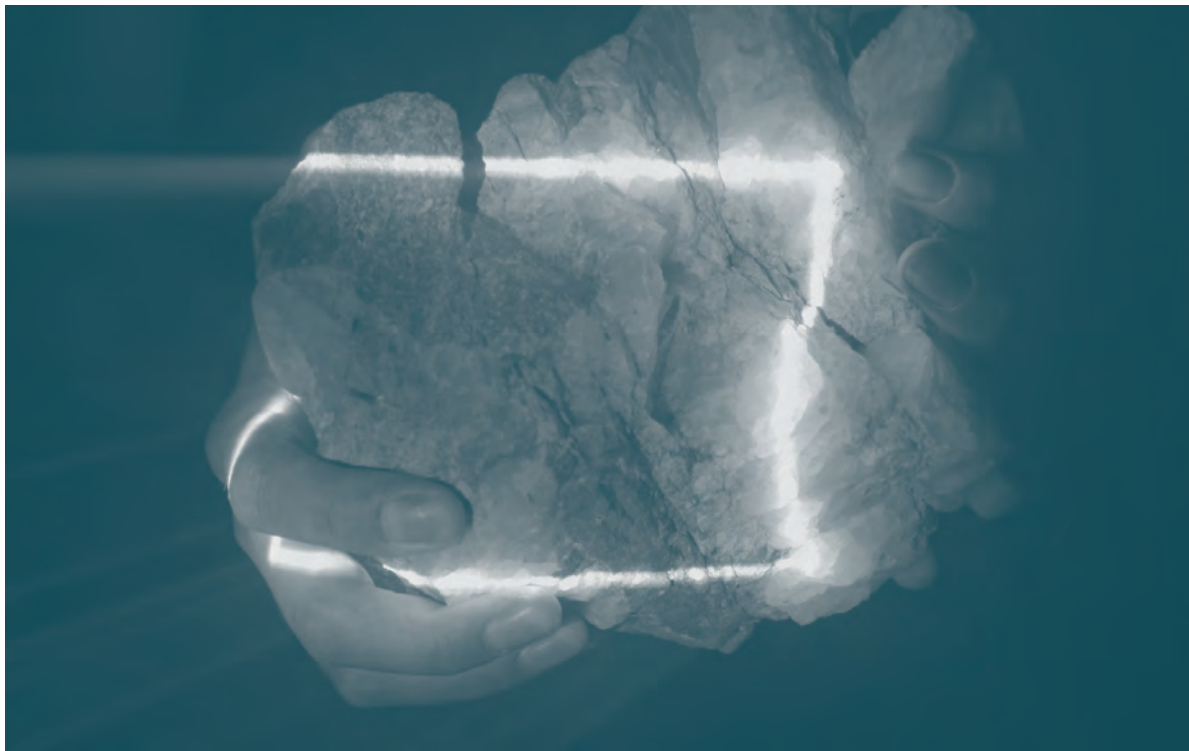
In cognitive science, human processes that enable us to handle complex structures have undergone studies several times. A main line of research, such as the American researcher Donald Hoffman expresses, is tied to the evolution of the human perceptual system, an ability, which over time has been developed for the purpose of our survival. When perception allows us to adapt to the conditions - for example, we dodge hazards and make use of opportunities - it is directly related to the fact that our perception hides things that we do not need to know. A lot of what is in fact going on, we do not notice. This mechanism is central to the understanding of the cloud as an entity - and more generally of the universe, we describe as “digital.”

Digitalisation and sensation

As an art space for digital, media-based art, situated in the middle of reality, we are proud to present the site-specific exhibition Cloud Computing by the Danish artist Jacob Remin (b. 1977). The exhibition unfolds through audio pieces, physical objects, prints and video projections. By moving from the digital to the analogue, and seeking an exchange between picture, sound and something physical - like when we feel the deep bass frequencies in the body - the exhibition possesses a special sensuality. Or, the exhibition examines the digital by a versatile, physical presence: a presence that scratches the surface of the human perceptual mechanism simplification. What is obviously digital, takes shape as something concrete.

Same physical awareness is crucial to Remin's focus on materiality in the digital. The gaze on the material, the substance that allows the digital, is centrally located in the exhibition. While our reality and life is steeped in digitalisation - from the simplest everyday things to sophisticated technological innovations - the digital is strangely abstract. We cannot point to an actual identity or core of the digital, only the technologies in the machinery that conveys the digital to us. And if we turn our attention to the machines, their identity and design is very much tied to geological materials. The required extraction of materials point out a special and in some ways unexpected symbiotic relationship between the ultra-textural and the intangible digitalisation of the machine (computer).

Cloud Computing is in the proper sense a journey into the digital. It offers experiences, knowledge, insight and an opportunity for wonder. Perhaps it is often the energy of wonder that we miss - both as a result of our perception redux and our life's bustle. Through the cloud as an expression of the digital perhaps we can not only identify facets of exchange between computer, digitalisation and human, but also achieve an understanding of the digital, so we do not limit ourselves to the interface, but look behind the tool - and in this way can move the icons around ourselves.

Video stills fra udstillingen

Rare, anxious clouds

damp, predictive data
moist, specific places

vibration: faster
real time: opaque

clickbait
dirty data
overidentification of online behavior
glitch systems, troll farms
everywhere and nowhere

ugly epoch
bleeding wapor ware

network, touching clear sky
dripping satellite calibration patterns
clean, mercenary hackers
data janitors of uneven distribution

glitch systems, all connected
insolite
standard
analysts are choking

programming harmony
train and test
post-national economy
everywhere and nowhere

slowest glitch systems
real time, opaque
nullcloud, solid
give in

human touch
anxious clouds
social sincerity score
controlled by the algorithms, i like to think
you will still feel lonely
nested, market data

CRASH

[...]

2

I 1984 var der kun én skærm. Fjernsynet. Der var én kanal og ét publikum, der var forbundet gennem skærmen. Den dag, det første afsnit af Crash blev sendt i fjernsynet, viste en ny skærm sig. Nøjagtig samme dag som jeg første gang fløj over skærmen, og ud gennem atmosfæren, blev den første Macintosh 128k sendt på markedet.

Der lå et billede af et skrivebord på indersiden af skærmen: Papirark, dokumentmapper - indholdsrunder, der overlappede hinanden. Alt var samlet i et billede af et kontor — En topografi af sekretærielle funktioner — papir og kopier af papir, der ville redigeres og gemmes under skrivebordets billede.

Det var den første mikrocomputer, der skulle betjenes gennem desktop-metaforen. Den første personlige computer, der havde et interface alle kunne forstå.

[...]

3

I begyndelsen af halvfemserne ændrede fjernsynets billeder sig. Satellitter sendte billeder fra den anden side af kloden på et øjeblik og jeg så paraboler skyde frem fra altanerne og tagene i mit kvarter.

Den første invasion af Irak blev transmitteret direkte. Jeg så billederne fra bombernes kameraer pege deres mål ud gennem sigtekorn. Skærmen tegnede et nyt landskab, jeg aldrig havde set før. Et landskab, set fra oven, med ét synspunkt og ét enkelt forsvindingsspunkt - et perspektiv, der automatisk justerede afvigelser fra sit enkle fokus - og opløstes i et støjsignal, når billedet ramte sit mål på jorden. Tiden var den samme foran og bag skærmen. Der var ingen forskydning længere.

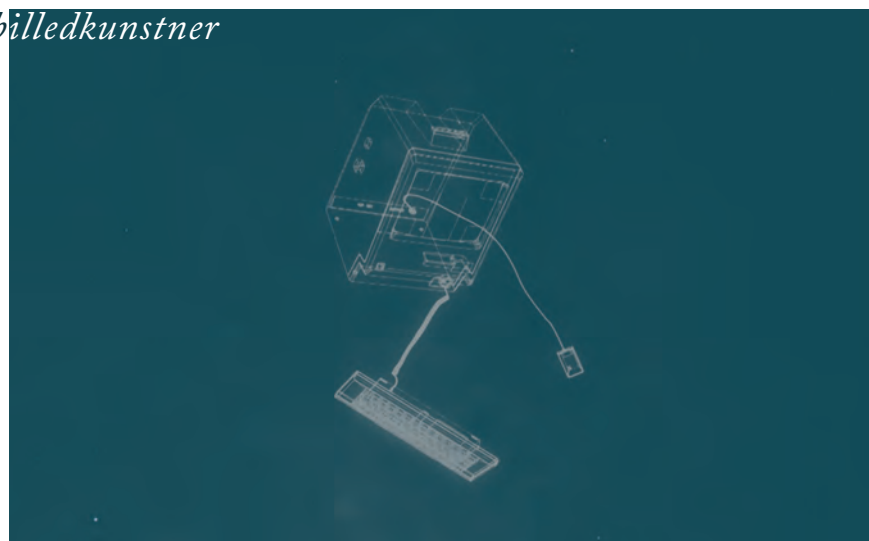
Bagved skrivebordene bredte et net sig. En ny hypertekst forbandt de personlige computere — og papirdokumenterne fik nye adresser i en protokol, der beskrev deres forbindelser på tværs af skrivebordene.

Jeg famlede mig frem gennem rummet. Jeg havde ingen fornemmelse af retninger og afstande. Skærmen mimede stadig kontoret, mens nettet voksede til en gigantisk sum af enkeltstående dokumenter, der kun var forbundet ved at pege på hinanden.

Dengang var internettet uendeligt. Rummet mellem skrivebordene var et magisk, ukendt terræn. De førte kort blev tegnet af små applikationer, der kravlede hen over papirets hyperlinks for at afgøre dokumenternes betydning i nye søgbare indekser. Kortene lagde sig over det åbne net og rummet skiftede form, fra net mod datacenter.

4

Angrebet den ellevte september 2001 sendte et chok gennem skærmene. Jeg så skærmene genopføre det ubærlige — igen og igen — som om de ikke kunne tro deres eget billede. Fortegnede landskaber løb over skærmene: Det gode og det ondes akse — de kryptiske for-

estillinger om det kendte og det ukendte.

[...]

Der måtte findes en maskine, der kunne foregribe det uventede — Et system med tusinder af øjne, der aldrig blinkede. Krigen mod det ukendte var begyndt - overvåget af en ny maskinel opmærksomhed, der kun skelnede mellem fjende og bytte. Dengang var skærmene fyldt med skyer af støv — og inden støvskyerne havde lagt sig, var der øjne, der betragtede mig fra den anden side af skærmene.

5

Mit skrivebord var ved at falde fra hinanden. Det skærm-billede, jeg navigerede med, gik langsomt i opløsning. De personlige computere skiftede form og samlede sig i små mobile enheder, der lagde sig i hænderne for at kræve opmærksomhed.

Bagved skærmene svævede papiret ud af mapperne og ud af kontorets billede. Skrivebordet smuldrede til et fint pulver, der løftede sig og formede en sky mellem rektanglerne — og dér var jeg pludselig — I frit fald, gennem et nyt billede — omgivet af maskiner, der spejlede mig i deres kameraer og mikrofoner. En eksplosion af sansninger løb gennem skærmene — gennem elektriske kredsløb og utydelige kontrakter — ud fra platforme og applikationer — og strakte sig over ubeskrivelige afstande — gennem transmittorer og netværk, til algoritmer i fjerntliggende datacentre, der skrev sansningerne ind i nye registre og skød dem tilbage mod skærmene, i en endeløs strøm.

[...]

6

Forestil dig, at synet er en strækning. Forestil dig, at lyset trænger gennem øjet — ind gennem pupillen. Nethinden forvandler lyset til elektriske signaler, der sendes gennem synsnerven — ind til det visuelle cortex, hvor et billede fremkaldes, mens følelser og erindringer påvirker billedet.

Forestil dig, at billedet rejser den modsatte vej. Billedet rejser tilbage gennem øjet for at lægge et landskab ud foran sig. Horisontlinjen lægger sig til rette. Perspektivets linjer forankres i horisonten — og landskabets dele samles i ét enkelt punkt, indtil tiden er lineær.

Hvor er det enkelt. Her har alting plads i en perfekt orden. Du er alttings centrum og alting drejer sig om dig. Det landskab findes ikke. Der findes ikke noget punkt alting rejser mod.

Forestil dig, at du falder uden at ramme jorden. Alt omkring dig falder samtidigt — og det er umuligt at fæstne blikket på horisonterne. Du svæver ikke. Du falder — og du er faldet, længe.

[...]

2

In 1984, there was only one screen. The television. There was one channel and one audience, connected through the screen. On the day when the first episode of *Crash* aired, a new screen appeared. On that exact day, as I for the first time flew across the screen and out through the atmosphere, the first Macintosh 128k became available.

On the inside of the screen, there was an image of a desktop: overlapping paper sheets, document folders, content windows. Everything was assembled in an image of an office – a topography of administrative functions – paper, and copies of paper that wanted to be edited and saved under the image of the desktop.

It was the first microcomputer to be operated through the desktop metaphor. The first personal computer with an interface easily understood by everybody.

[...]

3

In the beginning of the nineties, the images on television began to change. Satellites would send images from the other side of the globe in an instant, and I saw satellite dishes shooting up on balconies and roofs in my neighbourhood.

The first invasion of Iraq was transmitted live. I saw pictures from the cameras on the bombs point out their target through crosshairs. The screen drew a new landscape, I had never seen before. A landscape, viewed from above, with one point of view and one simple vanishing point, a perspective that automatically adjusted deviations from its simple focus – and dissolved in a noise signal when the image hid the target on the ground. Time was the same in front of and behind the screen. There was no delay anymore.

Behind the desktops, a grid was emerging. A new hypertext connected the personal computers – and the documents were given new addresses in a protocol, describing their connections between the desktops.

I was feeling my way through the space. I had no sense of directions and distances. The screen was still emulating the office, while the net grew to a gigantic sum of individual documents, only connected by their pointing to each other.

At that point in time, the internet was never-ending. The space between desktops was a magical, unknown terrain. The first maps were drawn by little applications crawling the hyperlinks of the paper to determine the meaning of the documents in the new, searchable indexes. The maps settled on top the open net and the space shape-shifted, from grid to data center.

4

The attack on 9/11 2001 released a shock through the screens. I saw the screens re-enact the unbearable – again and again – like they could not believe their own image. Distorted landscapes flickered on the screens:

axis of good and evil – the cryptic ideas of the known and the unknown.

[...]

There had to be a machine that could pre-empt the unexpected – a system of a thousand eyes, never blinking. The war on the unknown had begun – monitored by a new mechanical attention that only differentiated between enemy and prey.

When the screens were filled with dust clouds – and before they had settled, there were eyes watching me from the other side of the screens.

5

My desktop was falling apart. The screen display, I was using to navigate, was slowly dissolving. The personal computers were changing shape, becoming small mobile devices, and placing themselves in the hands of people, demanding attention.

Behind the screens, the papers were floating out of the folders and out of the image of the office. The desktop crumbled into a fine powder, lifting and forming a cloud between the squares – and there I was – free falling through a new image – surrounded by machines, mirroring me in their cameras and microphones.

An explosion of sensory perceptions ran through the screens – through electric circuits and indistinct contracts – from platforms and applications – and stretched over indescribable distances – through transmitters and networks, to algorithms in distant data centres that wrote the sensory perception into new registers and shot them back at the screens in an endless stream.

[...]

6

Imagine that the sight is a distance. Imagine that the light penetrates the eye – through the pupil. The retina transforms the light into electric signals, transmitted through the optic nerve to the visual cortex, where an image takes form; while emotions and memories influence the picture.

Imagine that the images travel in the opposite direction. The images travel back through the eye to outline a landscape in front of itself. The horizontal line settles. Lines of the perspective are anchored on the horizon – and parts of the landscape are connected in one single point, until time is linear.

It is so simple. Here, everything has a place in perfect order. You are the centre of everything and everything revolved around you. That landscape does not exist. There is no point towards which everything travels.

Imagine that you are falling without hitting the ground. Everything is falling at the same time – and it is impossible to steady the eye on the horizon. You are not hovering. You are falling – and you have been falling, for a long time.

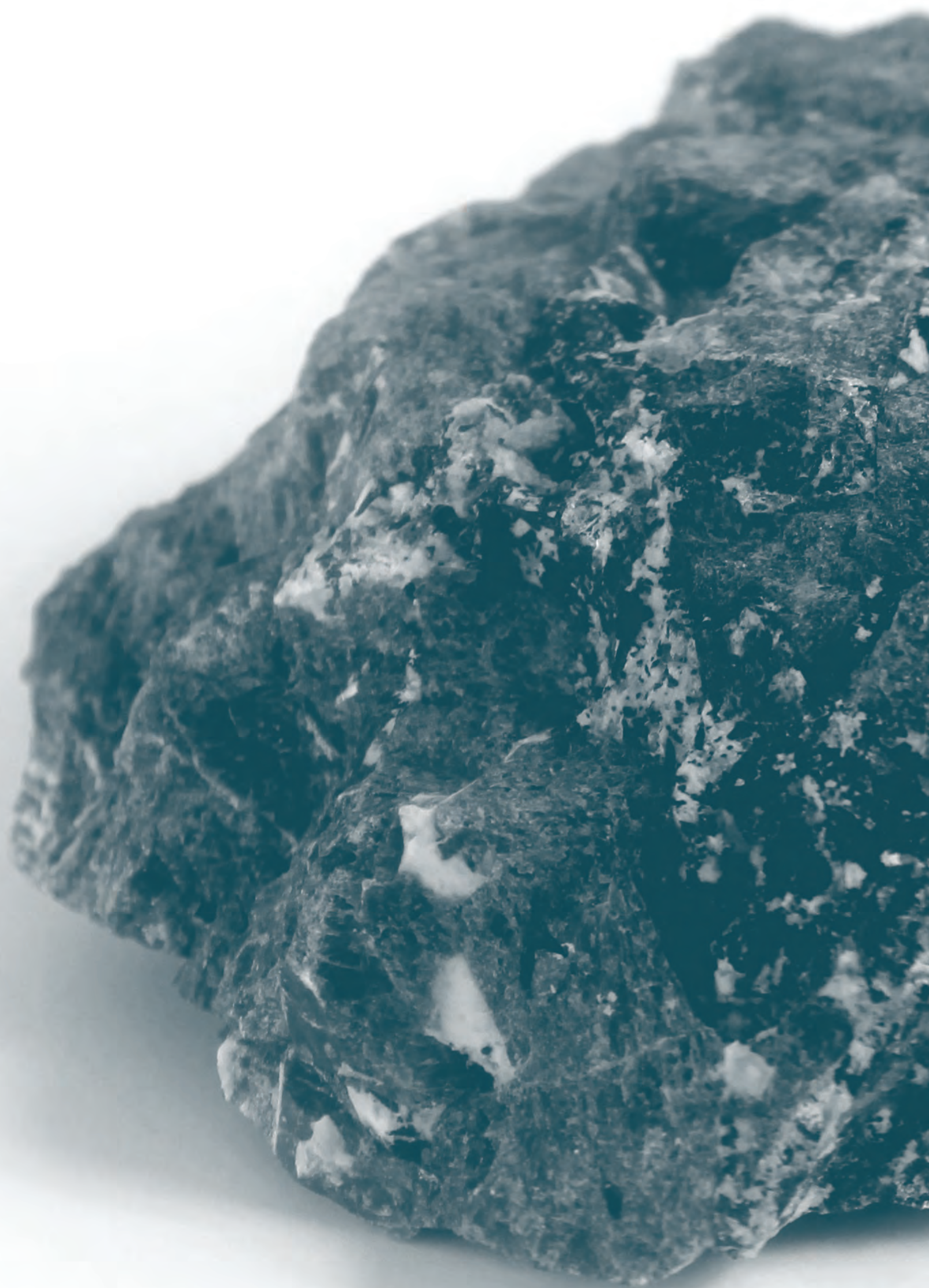
Skulptur, 50 x 50 x 50cm, 2014 - 2016
Billede af installation af Jacob Remin, Hybrid Matters, Kunsthall Nikolaj 2016

Sculpture, 50 x 50 x 50cm, 2014 - 2016
Installation picture by Jacob Remin, Hybrid Matters, Kunsthall Nikolaj, 2016

Cloud Harvest

“Skyen” er et spøgelse, tilstede, men usynligt. Den kender dig privat: Dine minder, dit arbejde, dine indkøbsvaner, dine helbredsoplysninger og bankoplysninger. Den ved, hvad du kan lide, den ved hvem dine venner er, hvor du er og hvor du har været, og hvor hurtigt du gik på vej derhen. Selvom dette venlige spøgelse er ved hånden, lige meget hvor og hvornår, er det også underligt fraværende, bredt ud mellem servere, hverken her eller der og overalt. Trådløse enheder muliggør en allestedsnærværende og dog begrænset syn på den luftige gigant. Gennem analyse af materialerne i de gadgets, der bruges til at tilgå de atomiserede data, og ved nedbrydning af en smartphone til dens elementære bestandele, tager Cloud Harvest skridt imod at finde lokalisere skyen i de materialer den bliver ledt igennem.

“The cloud” is a spectre, hauntingly present yet intangible. It knows you intimately: your memories, work, shopping habits, medical records, bank account details. It knows your likes, your friends, where you are and where you’ve been, the pace of the strides you took along the way. Though this friendly ghost is at hand wherever and wherever, it is also strangely absent, dispersed between servers, neither here nor there and everywhere. Wireless devices enable a seemingly ubiquitous yet limited view of the vaporous leviathan. Analysing the materials of the gadgetry used to tap in to the atomised data, breaking down a smartphone to its elemental composition, Cloud Harvest takes steps to locating the cloud in the materials it is channeled through.

*Kakortokit
med eudialyt*

Weikuang Dam, Inner Mongolia Autonomous Region

Det var først efter, at filmen var blevet fremkaldt, at vi begyndte at tænke på mængden af radioaktivitet, vi måtte have været udsat for. Bestrålingen kom til syne, som en form for tåge, i kanterne af de enkelte negativer. Vi havde været undervejs i flere dage, langs en mesoproterozoisk kløft, der strækker sig fra øst til vest, på den nordlige side af det gigantiske sino-koreanske krater, skabt for 1.500 millioner år siden. Denne geologiske zone rummer verdens største forekomst af rare earth elementer, heriblandt elementet Lanthanum. Vi nåede frem til minebyen Baotou, på grænsen til Gobi ørkenen, og den sidste del af rejsen var op af en stejl skråning, dækket af sort støv og grålige slagger. Da vi endeligt befandt os på bredden af den giftige sø, også kaldet Weikuang Dam, var det med en knusende hovedpine og dobbeltsyn.

Lanthanum, med atomnummeret 57, har taget sit navn efter det græske ord lanthanein, der betyder "at ligge gemt". Elementet bruges blandt andet til at producere smartphones og kamera objektiver. Det forekommer at være et mærkeligt sammentræf, at navnets oprindelige betydning korresponderer med giftsøens beliggenhed, der også ligger gemt, afskærmet fra de omkringliggende landsbyer, bag en høj mur af beton. Kræftlandsbyer. Her fødes menneskene med skøre knogler og åndedrætsbesvær, uvidende om, at den invaliderende tilstand skyldes det kemiske affald i søen; biproduktet af udvindingen af Lanthanum og andre rare earth metaller. Nogle mener, at dette er begyndelsen på en ny æra.

De kalder den Rare Earth Elementernes Tidsalder.

Foto: Anu Ramdas & Christian Danielewitz, 2016

It was only after the film had been developed, that we started to think about the levels of radiation, we must have been exposed to. It showed as a kind of fog, at the edges of each frame. We had been travelling for days, along an east-west trending Mesoproterozoic rift zone, created some 1.500 million years ago on the northern margin of the massive Sino-Korean Craton. It contains the world's largest deposit of rare earth elements, among these the element Lanthanum. We reached the mining city of Baotou, on the fringes of the Gobi desert, and the last part of the journey was uphill a steep slope covered in black dust and grey slag. When we finally found ourselves at the shores of the toxic lake, also known as the Weikuang Dam, it was with a crushing headache and double visions.

Lanthanum, with the atomic number 57, takes its name after the Greek word *lanthanein*, which means "to lie hidden". The element is used to produce smartphones and camera lenses, among other things. It seems to be a strange coincidence, that the origin of the name somehow corresponds with the location of the toxic lake, which also lies hidden, shielded off from the nearby villages with a tall concrete fence. Cancer villages. Here humans are born with soft bones and respiratory problems, not knowing that the debilitating condition is caused by the chemical waste in the lake; the by-product of the refining processes of Lanthanum and other rare earths. Some say, that this is the beginning of a new era.

They call it The Age of Rare Earths.

Når verden ender, kommer vi alle i himmelen

Siden ideen om skyen begyndte at udfolde sig i 1970ernes netværksdiagrammer har ideen brugt mennesker til at reproducere sig selv. Ligesom mennesker blot er reproducerende maskiner for gener, danner vi også værtsskab for ideers eller memers reproduktion.

Sky-memet er i virkeligheden ligeså gammelt, som mennesket (i hvert fald i den udstrækning vi kan tænke os selv). Igennem historien har himmelen dannet rammen for guder, engle, jinner og de retfærdiges efterliv i næsten alle kendte religioner. I dag, mere end nogensinde, ser vi sammen i et globaliseret meme-fællesskab, mod himmelen, som der, hvor de, som fortjener det, skal leve deres uforpinte efterliv. Men det gælder selvfølgelig ikke alle.

En verdsliggørelse har grebet mennesket, samtidig med teknologien synes at gennemsyre vores liv. Netværket er sådan vi forstår vores fællesskab og verdens bestanddele er alle blotlagt i en sådan detaljerighed, at de fremstår ulæselige. Vi er omgivet af datastøj, som vi forventer internettets kejsere, forvandler til sammenhængende historier. Og de kluntede fortællinger, der kommer ud af det, sliber vores fantasi til rette, gennem en veludviklet ignoreringsevne. Som i China Mieville's krimi "The City in the City" skynder vi os at "ikke-se", det der er lige foran næsen på os.

Oprindeligt har skyen, inden for teknologien, symboliseret det uoverskuelige. Skyen er alt det som gør brugeren i stand til at gøre det hun gør, men illustreret som sky i stedet for at forklare, hvordan det hænger sammen. Skyen er med andre ord, det som brugeren ikke skal tænke på - det skal udbyderen nok tage sig af. Skyen danner rammen for det vi ved findes, men som vi ikke kan, eller vil begribe - eller som udbyderen ikke vil have, vi skal begribe. Og frem for et ubegribeligt eller forvirrende verdensbillede, tilbyder skyen os et himmelsk scenarie, hvor de retfærdige, går i blandt hinanden i en tåget fredfyldt verden. Her rører vi hverken ved nogen eller noget, men i os rumsterer en stærk følelse af meningsfuldhed. Vi ved at alt dette skabes af os i fællesskab og kan falde fra hinanden, hvis vi ikke bidrager. Vores fødder er dækket af damp så jorden under os er ude af øje og ude af sind.

Uden for skyen ligger Weikuang Dam. Et sted, der af de, som har besøgt det, kaldes helvede på jord. Kunstnerne Anu Ramdas og Christian Danielewitz har rejst dertil og set de meterhøje mure, der holder søen skjult og mærket de radioaktive kemikalier, der usynligt trænger ind i deres kroppe. I minerne omkring søen, udvinder man de mineraler, som informationsteknologien er lavet af. Skærme, diske, linser og processorer er produkter af disse mineraler. Man kalder dem Rare Earth Minerals - ikke fordi de er sjældne, men fordi de er vanskelige at udvinde. Tonvis af radioaktive kemikalier udtrækker mineralerne og bliver derefter skyllet ud i Weikuang Dam. Den miljømæssige og menneskelige katastrofe er først nu ved at blive afdækket. Bl.a. gennem

Danielewitz og Ramdas' Iphone-fotografier. Fotografier, der er direkte konsekvenser af søen: tilsyneladende endnu et meme, der bruger os mennesker til at reproducere sig selv.

Note: Næsten intet af dette har jeg tænkt selv. Tak til Søren Bjørn for pointen om memer og søen, som agent. Tak til Jacob Remin for at lære mig om skyen og tak til Anu Ramdas og Christian Danielewitz for at lære mig om Rare Earth Minerals og Weikuang Dam.

The Dalles, Oregon (datacenter). Foto: Google.com

When the world ends, we will all go to heaven

Since the idea of the cloud began to unfold in the 1970's network diagrams, the idea has been using humans to reproduce itself. Just as humans simply are reproducing gene machines, we are also hosting the reproduction of ideas and memes.

The cloud meme is in reality just as old as the human (at least to the extent, we can think ourselves). Through history, the sky has framed gods, angels, jinns and the afterlife of the righteous in almost all

known religions. Today, more than ever, we collectively look to the sky in a globalized meme-community, where those who are worthy shall live their non-tormented afterlife. This does not apply to all, of course.

A secularization has grasped mankind, as technology seems to permeate our lives. We understand our community through the grid, and all of the world's components are laid bare in such detail that they appear illegible. We are surrounded by noise of data that we expect the emperors of the internet to transform into cohesive stories. And the crude tales that emerge, abrade our imagination into form through a well-developed ability to ignore. As in China Mieville's crime story "The City in the City", we hurry to "un-see" what is right in front of us.

Originally in technology, the cloud has been a symbol of the confusing. The cloud is everything that makes the user do what she does, but illustrated as a cloud instead of explaining what actually takes place. In other words, the cloud is everything the user does not have to think about - the provider will handle that. The cloud frames what we know exists, but cannot or will not grasp - or what the provider does not want us to comprehend. And instead of an incomprehensible or confusing view of the world, the cloud offers a heavenly scenario, where the righteous walk amongst one another in a foggy, peaceful world. We are not touching anything or anyone here, but a strong feeling of meaningfulness is stirring inside us. We know that all this is created by ourselves collectively and it can fall apart if we do not contribute. Our feet are covered by vapor so that we cannot see the earth beneath us - out of sight, out of mind.

Weikuang Dam is located outside the cloud. A place called hell on earth by those who have visited. The artists Anu Ramdas and Christian Danielewitz have travelled there and seen the meter high walls hiding the lake and felt the radioactive chemicals invisibly penetrating their bodies. In the mines surrounding the lakes, the minerals that make up information technology are extracted. They are called Rare Earth Minerals - not because they are rare, but because they are difficult to extract. Tons of radioactive chemicals extract the minerals and are afterwards flushed into Weikuang Dam. The environmental and human disaster is only just being uncovered by, among others, the Iphone photographs of Danielewitz and Ramdas. Photos that are a direct consequence of the lake: apparently another meme using humans to reproduce itself.

Note: Almost nothing of this, I have thought of myself. Thanks to Søren Bjørn for the point on memes and the lake as agent. Thanks to Jacob Remin for educating me on the cloud and thanks to Anu Ramdas and Christian Danielewitz for telling me about Rare Earth Minerals and Weikuang Dam.

THE INTERNET

A series of tubes.

*One's mind and the earth are
in a constant state of erosion,
mental rivers wear away
abstract banks, brain waves
undermine cliffs of thought,
ideas decompose into stones
of unknowing, and conceptual
crystallizations break apart
into deposits of gritty reason.*

Robert Smithson, A Sedimentation of the Mind:
Earth Projects (1968)

Masser af sky

“Cloud computing”, “skyen” og så videre. En metafor lige så vildledende, som det er afslørende.

Smuk i sin neutralitetståge og flygtige renhed er skyen vildledende, fordi den i virkeligheden er et udbredt globalt kompleks af meget reelle serverfarme, som befinder sig på forskellige, meget virkelige steder, og æder, hvad de kan af energi, uanset hvor ren eller beskidt den er.

Hvad skyen åbenbarer os, er det fantastiske hykleri og kynismen i Silicon Valleys kultur og vores tidsalders neolibérale innovationsbanaliteter: Ikke blot er denne kondensering et resultat af det modsatte af den rene energi, den antyder, men det er også et symbol på regressive forestillinger om den menneskelige races forhold til naturen. Mennesket vs. Naturen gav os en stor pakke fyldt med flere crappy apps og skatteunddragelse.

Men ud over det komplicerede skyggeforhold - og sandsynligvis på grund af det - er skyen en forunderlig dramatisk enhed, en flimrende tåge af potentiale.

Den er et produkt af libertære drømme. Tågede drømme, der findes med milliarder af andre tågede drømme, som alle er med til at udgøre vores verden: Drømme om kapitalistiske kunstnere, drømme om liberale marketingfolk, drømme om konservative erhvervsfolk, drømme om kommunistiske IT-konsulenter, drømme om anarko-syndikalistiske pensionister, drømme om ikke-tilrettede børn og ideologiske etceteraer.

Den såkaldte sky er tættere forbundet med et andet medlem af tågefamilien: Stjernetågerne i det ydre rum. De gasfyldte og selvlysende storme raser langt væk på tværs af ufattelige afstande. De er så langt væk, at vi kan projicere alle vores tanker og begær i dem. De er ukendte blob-riger og meget modtagelige for spekulation og drømme. Vores

sky-drøm handler om at stræbe efter en vibrerende energi bestående af viden, rig på profit, fri for menneskeligt ansvar og eftervirkning. Neutral, usynlig, velgørende og god for alle. Men selvfølgelig, det er ret vanvittigt. Uanset hvor energien kommer fra, ender den altid med os, løber gennem os, vækker os op og trækker os ned, lader os op og nedbryder os - det er essensen af kognition og dermed ansvar.

Der er energi overalt, den omgiver os. Jeg tænder på min telefon og bladrer gennem sider med oplysninger: nyheder, venner og fremmede, der poster bemærkelsesværdige øjeblikke eller deler interessante artefakter. Energi, forvandlet til film og musik, overfører og udbreder de midler, jeg har opnået ved af bruge mine kræfter på tværs af blokke i tid og rum, ni til fem, på mine arbejdsdage på tværs af hverdagene.

Skyen er energisk begær: efter nuet, efter øjeblikkelig og fast hukommelse, efter universelle fakta, der ikke kan ændres, et ønske om at indhulle et finit, målbart og afgrænset kosmos med håb for fortsat vækst og ekspansion. Men ligesom alle urimelige ønsker, vil den efterlade os traumatiseret af skuffelse, når verden bryder ind og smadrer alt.

Som alle marketingkoncepter forsøger skyen at tage et spirituelt øjeblik og fange og fastfryse det, indramme det og repræsentere det. Skyen er et billede, der destillerer essensen af en tanke, der vil gøre dig ekstatiske, hjemløs og modløs, tilfreds, fyldt med begær og længsel, desperat og hadefuldt, klyngende sig til håbet om, at du kan finde mening i livets ubegribelige støj. Den leverer underholdning og følelsen af at være forbundet med livet - men med alt, hvad den giver, vil skyen også gratis levere mere end en lille smule evigt udskudt frelse og hult håb.

Cloud Reams

*“Cloud computing”, “the cloud” and so on.
A metaphor as misleading as it is revealing.*

Beautiful in its ephemeral purity and haze of neutrality, the cloud is misleading in that it is really a sprawling global complex of very real server farms in different, very real places, gobbling up whatever energy, no matter how good or dirty.

What the cloud reveals to us is the stunning hypocrisy and cynicism of Silicon Valley culture and our age of neoliberal innovation-banal-ity: not only is this condensation a result of the opposite of the clean energy it implies but it is also symbolic of regressive notions about the human race’s relationship with nature. Man Vs Nature dished up with a plentiful ream of more crappy apps and tax evasion.

But beyond that complicated shading – and probably because of it – the cloud is a wondrous dramatic entity, a shimmering haze of potential.

It’s a product of libertarian dreams. Foggy dreams that exist with billions of other foggy dreams that all help make up our world: dreams of capitalist artists, dreams of liberal marketers, dreams of conservative businesspeople, dreams of communist IT consultants, dreams of anarcho-syndicalist old age pensioners, dreams of non-aligned children, ideological etceteras.

The so-called cloud is more closely related to another member of the mist family: the outer space nebulae. Those gaseous and luminescent storms rage far off across unimaginable distances. They’re so far away that we can project whatever thoughts and desires we have into them. They’re unknown blob-realms and so very receptive to speculation and dreams. Our cloud dream is about aspiring to a vibrational energy of profit-rich knowledge, free of human responsibility and repercussion. Neutral, invisible, benevolent and good for all. But of course that’s all pretty crazy. No matter where

energy comes from, it always ends up with us, coursing through us, waking us up and pulling us down, charging us up and depleting us as well – it’s the essence of cognition and therefore responsibility.

There are energies everywhere, surrounding us. I turn on my phone and flip through pages of information: news, friends and strangers posting notable moments or sharing interesting artefacts, energy turned into movies and music, transferring and disseminating the funds that I gained through expelling my life-forces across the time and space blocks of my nine to five workdays across the weekdays.

The cloud is energised desire: for nowness, for instant and fixed memory, for universal facts that cannot change, a desire to enshroud a finite, measurable and containable cosmos with a hope for continuous growth and expansion. But like all unreasonable desires, it will leave us traumatised by disappointed when the world comes crashing in and shatters everything.

Like all marketing concepts, the cloud attempts to take a spiritual moment and capture and freeze it, frame it and represent it. The cloud is an image that distills the essence of a thought that will make you ecstatic, epiphanic, destitute and despondent, satisfied and contented, desire-filled and longing, desperate and hateful, clinging to the hope that you can find meaning in the ungraspable noise of life. It offers up entertainment and the feeling of being interconnected with life – but with everything it offers, the cloud will also deliver free of charge not just a little eternally-deferred redemption and hollow hope.

Installationsfotos, DIAS Kunsthal

DIAS Digital Interactive Art Space er Danmarks eneste kunsthall i dedikeret til digital og mediebasert kunst og med udstillinger i det offentlige rum. Vallensbæk S-togsstation har siden 2014 dannet rammen om DIAS' udstillinger med førende danske og internationale kunstnere indenfor det digitale felt.

DIAS post er en udgivelse, der opsamler og formidler viden om digital, mediebasert kunst. Nærværende publikation er 1. udgave.

DIAS Digital Interactive Art Space is the only art space in Denmark dedicated to digital and media based art - with exhibitions in public space. Since 2014, Vallensbæk S-trainstation has been the scene for DIAS' exhibitions featuring leading danish and international artists from the digital field.

DIAS post is a publikation dedicated to collection and distribution of knowledge within the field of digital, media based art. This publikation is Edition 1.

Cloud Computing af Jacob Remin

DIAS Digital Interactive Art Space
<http://diaskunsthall.dk/>

Direktør // Director:
 Rasmus Vestergaard

Art space producer:
 Marie Bach Nielsen

Udstillingstekniker // Exhibition technician:
 Christian Riis Sørensen

Fotos // Photos:
 DIAS

Tekst // Text:

Nathaniel Budzinski
 Anders Visti
 Jacob Remin
 Rasmus Vestergaard
 Carl Martin Faurby
 Anu Ramdas og Christian Danielewitz
 Rosemary Lee og Jens Lee Jørgensen

Grafik og Layout // Graphics and Layout
 Marie Boye Thomsen

Oversættelse // Translation
 Marie Bach Nielsen

Forside // Jan Fabich

Stor tak til: // Thank you:

Frigge Fri, Marie Boye Thomsen, Jens Boye Thomsen, Asta Fabricius, Per Kalvig / GEUS, Statens Kunstfond, Runar Magnusson, Julie Bitsch, Åse Borge, Lotte Løvholm, Rita Sikker Remin, Anders Olsen, Asbjørn Skou

Tryk // Print:

Dansk Avistryk A/S
 Denne avis er trykt i 2000 eksemplarer

*Cloud
Computing*

*DIAS
Post edition 1*